Un auto-interwiev
De vorbă cu mine însumi

— Dobitocule!
— Care-i ăla?...
— Idiotule!...
— Ce-ai zis?...
— Că ești un bou!
— Cine-i bou mă?
— Tu vaco!...
— Ia ascultă! Ori bou ori vacă! Ce crezi că sunt hermafrodit?
— Cum îți place! tâmpitule(
— Ia stai dom'le! Cu ce ți-am greșit, să mă împodobești cu toate epitetele astea?
— Nu crezi că ești hahaleră?
— Eu haha... hahaleră? Fire-ai să fii! Eu care...
— Tu care ce mă?
— Eu care... în fine...
— Ce în fine?... Crezi că scap? Bine mă, pricopsitule, ai ajuns și tu cineva în lumea sportivă.
— Da? Ce-ai ajuns?...
— Pă dracu! Nu mă mai întrerupe că-ți mușc și vre-o două. Și nu-ți ia nimenea, nici un interview... N'ai nici un prieten gazetar? Ce? Nu meriți și tu măcar atâta lucru?
— Poate că nu!...
— Taci! Când vorbești cu mine... știi chestia.
— Dar, în fond, cu ce drept te amestecă d-ta în socotelile mele? Mi ești tată sau soacră?... Ce-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?...
— Imi fierbe mă... na, că mi-am epuizat vocabularul de epitete ornante... Imi fierbe, fiindcă eu sunt tu...
— Știu! Știu! Tu ești eu și eu sunt măgarul tău. Care-i mai prost dintre noi doi?... Asta-i banckul...
— Eu nu fac banckuri din astea proaste!
— Faci banckuri din celelalte, dar tot... proaste!
— Ascultă aici. Să vorbim serios Nu mă supăra. Eu, fii atent, eu sunt tu, fiindcă tu și eu suntem aceeași persoană.
— Adică unu?
— Adică tu ai vorbit până acum cu tine insuți...
— Aha! Mare dobitoc sunt!
— Nu te mai face dobitoc, că mă faci și pe mine...
— Tiii! Mare bou! Mare hahaleră! Mare pricopsit! Tiii!...
— Da ce te-a apucat, să-ți atribui atâtea calități?
— Mă răzbun! Făcându-mă pe mine bou, te fac și pe tine, făcându-mă pe mine hahaleră, te...
— Ei, încetează. Ești satsifăcut acuma?
— Da!
— Să începem atunci. Eu sunt gazetarul, tu ești vedeta... Fie vorba între noi, așa cum eu nu sunt gazetar, nici tu nu ești vedetă... Dar, să continuăm. Eu îți iau un interview...
— Și unde o să-l publici? Că la «Gazeta Sporturilor» nu se publică decât lucruri serioase, iar la «Universul Sport» n'au loc să-ți bage decât... convocări.
— La «Monitorul Oficial».
— Ce? Interview-ul ăsta?
— Nu! Decretul prin care voi fi condamnat la moarte, pentru crimă cu premeditare, dacă mai mă enervezi mult...
— Eu...
— Taci. Te-am întrebat ceva? Tu să răspunzi numai. Povesteș-mi ceva din copilăria ta.
— Vrei să știi cum m'am născut?
— Asta-i treabă de doctor mamoș. Eu vreau să știu unde te-ai născut și când.
— Intr'o noapte, în tren...
— Unde?...
— In tren, pe linia București — Brașov!
— Te duceai să asiști la concursurile dela Predeal?
— Nu e de glumit cu soarta! Ce știi tu!... In locul unde m'am născut, C. F. R.-ul a pus un monument mic alb, pe care este scris, cu cifre mari, să vadă toată lumea: 123.
— Da? Nu știam! Și ce însemnează acel 123?...
— Kilometrul la care m'am născut...
— Ei, dece taci? Ai devenit melancolic?
— Da! Ce soartă crudă. Stau și mă gândesc. Uite dom'le, îmi zic mereu, m'am născut în plină viteză și astăzi, orice aș face, deși am aproape 20 ani, nu pot alerga suta sub 11 s. 5. Nu-i motiv de întristare?
— Lasă, lasă! Nu mai fii trist. Poate că o să alergi și tu sub 11 s. 5. A alergat el Petrică Hidioșanu... Dar continuă. Alte evenimente importante în copilăria ta?
— Am avut vre-o două luni diaree...
— Lasă asta!...
— Și la trei ani am mâncat sodă caustică. M'am hrănit trei luni artificial...
— Nu interesează. Când te-ai apucat de gimnastică?
— La 12 ani. Țin minte, ca și astăzi. Făceam exerciții la «Tir» și odată, am căzut în cap dela trapez, de am umblat o bună bucată de vreme ca un lup: când vream să întorc capul, mă întorceam cu tot corpul...
— Și, de atuncea nu mai faci gimnastică?
— Nu! De atuncea, nu mai lucrez la trapez...
— Când ai sărit prima oară?
— De mult. Intr'o după amiază, acasă...
— Cu prăjina de rufe?
— Ași! Cu croseta...
— Ce, ești nebun?
— Nu! De loc! M'am așezat liniștit pe scaun, dar vezi, că pe acesta era un ghem cu o crosetă și năbădăioasa unealtă a maică-mii mi s'a înfipt în mușchii fesieri — de când sunt student la A. N. E. F. pot întrebuința cu oarecare precizie anume termeni anatomici — și am sărit odată... mamă... mamă...
— Ei și?
— Mi-am dat seama că am oarecare detentă, și m'am apucat de săritura în înălțime. Săream 1 m. 50. Astăzi, tot atâta săr...
— Dar de prăjină cum te-ai apucat?
— Asistam odată la un concurs, am văzut unii, care fugeau cu un băț, săreau și apoi cădeau în cap. «Stai — mi-am zis eu — la căzut în cap, mă pricepi și eu». Am luat și eu prăjina și am sărit...
— Simplu.
— După cum vezi!
— Va să zică, săritura cu prăjina nu este o probă așa grea, cum se spune?
— Sigur. Ce altă dovadă mai bună vrei, decât aceea, că și eu săr cu prăjina?
— Ce crezi că o să faci în sezonul care va veni?
— Ehehe! Sunt în mare formă. Sper să trec de trei metri.
— Prin ziare se anunțase că țintești să treci patru metri. Ai făcut până acuma, antrenamente speciale? Te-ai pregătit serios?
— Desigur. M'am înscris la aviația civilă și asta pentrucă așa mi-a recomandat un prieten într'o epigramă. Stai, cum era? A, da! Așa:

La «Venus» este unul... Baciu,
Ce se strădue de-un an
Patru metrii să trei odată...
Ia, nene un aeroplan!...

— Să recunoaștem, este singurul mijloc de a putea trece peste această înălțime...
— Imi pare rău.
— Și mie!
— Ție, dece?
— Fiindcă odată cu tine aș fi sărit și eu patru metri...
— Și, crezi că n'o să sărim?
— .....
— Spune. Crezi că nu?
— .....
— Răspunde! Unde ești?

Rămăsesem singur. Celălalt «eu» dispăruse, închizându-se în mine. In mână, dovadă a convorbirii noastre, aveam manuscrisul. Acum se punea problema: să-l duc, să nu-l duc? Ce va zice secretarul de redacție? Ce vor zice ceilalți? Să-ți scri singur interviewul! Câtă lipsă de modestie.

CLEMENT BACIU

Tristan Bernard a fost un animator al ciclismului francez

Intr'un număr festiv al quotidianului francez de specialitate «L'Auto», cunoscutul romancier și dramaturg, Tristan Bernard a semnat următoarele rânduri:

In 1900 dacă nu eram încă un om bătrân, eram totuș un vechiu sportsman.

E unul din avantajele sportului acela că te apuci de el curând și nu lași să treacă, fără folos, cei mai frumoși ani ai vieții. Exact contrariul cu ceiace se întâmplă în cariera de om politic. Nu poți fi senator decât la 40 de ani, pe când, la această vârstă un boxeur e demult un a fost».

Deci în 1900, eram demult clasat printre pontifii sportului, și înconjurat cu venerație...

«Venerație ironică!»

— Cine a vorbit? Am auzit murmurându-se: 'Venerație ironică!»

....Ca să fiu drept: cam așa era. Eram un pontif și totuși viața mea de sportiv (de sportiv spectator) nu începuse decât cu nouă ani mai înainte.

Urmărisem, din jurnale. Cupa ciclistă Paris—Brest și primul Bordeaux—Paris. Dar debutul oficial de spectator nu l-am făcut, decât la velodromul Becoules Bruyères, unde se hotărâse disputarea unui campionat de 100 km., care până atunci se disputase pe șoseaua din jurul lui Longchamp. Lumea spunea: «Să se învârtească ca niște veverițe pe o pistă de câteva sute de metri? Nu se poate. O să aibă rău de mare».

La Becou am văzut alergâng cei mai mari campioni ai epocii. Fournier, Charles Ferront, etc. Dar n'ar rămas mereu în tribună. In acea epocă eroică, înaintările se făceau în sprint ca pe vremea generalilor lui Napoleon. Ca și un nou Marceau, am trecut în mai puțin de 2 ani, dela modestul meu loc de spectator, la situația onorifică, a domnilor din incintă, a oficialilor.

In curând, am fost numit director sportiv al Velodromului Buffalo. Eu eram cel care elabora programele și care la începutul fiecărei săptămâni, scrutam inima mulțimii pentru a ghici pe care campion dorea ea să-l vadă alergând. Pentrucă trebue să vă spui tot: dusesem până atunci o viață de aventurier: de aventurier burghez și timid.

Incepusem prin a fi avocat la Tribunalul din Paris, unde timp de trei ani mi-am făcut stagiul. Dumnezeu mi-e martor că în acești trei ani, n'am făcut să fie condamnat nimeni. Asta probabil din cauză că în acest timp, n'am avut pe nimeni de apărat.

Atunci, tatăl meu, renunțând să facă din mine o glorie a barei, visă să mă facă un mare industriaș. Mi se încredință conducerea unei uzine de aluminiu. Asta însemna să stau opt ore pe zi la Creil (Oise), să mă instalez între un laboratoriu închis cu grije și să... citesc cu nesaț toate cărțile noui.

Trebue să spun, fără nici-o modestie, că în meseria de conducător sportiv am reușit mult mai bine de cât în cele pe care le încercasem până atunci.

Aș vrea ca în acest articol să nu fiu silit să înalț psanale trecutului meu glorios. Dar cum nimeni nu se ocupă de el să mă ocup eu însumi.

Nu pot să mă plâng, în cariera mea de autor dramatic și de romancier, că am fost nedreptățit de critică.

Dar prea au fost trecute sub tăcere frumoasle performanțe aele vieții mele. Le-am îndeplinit pe betonul pistelor, aidcă alături de betonul pistelor. Când la titlul meu de director sportiv la Buffalo am putut adăuga pe cel de Director al departamentului Seine, i-am urmat lui, Ernest Mousset în postul de handicapeur

Eu am organizat primul handicap de un sfert de milă, alergat în Franța. Și, fiți atenți, acest handicap de 402 metri s'a terminat printr'un sleast-heat între Edwards, care pornise ultimul și Gerard care pornise primul. Ii despărțise la plecare 402 m. și terminaseră pe aceiaș linie. Nu era rău ca rezultat. Aceasta arăta că handicapeurul știe să echilibreze șansele concurenților.

Adaug că am primit un nou elogiu din partea cronometrorului care m'a anunțat că Edwards bătuse recordul Franței pe un sfert de milă, cu o cincime de secundă.

Și credeți Dumneavoastră că vorbește cineva de asta? Nimeni...

Sunt convins că cititorii mei abea azi au aflat acest lucru de importanță istorică. Ce fac oare istoricii noștrii? Cu ce se ocupă? Caută vechi și vagi documente, când au aici performanțe precise, confirmate de cronometrorii oficiali.

Pot să mai mărturisesc că eu sunt inventatorul seriilor de recalificare.

Să precizez pentru persoanele care nu sunt la curent. (Cele care știu de ce e vorba se pot gândi la altceva, în timpul acestor explicații).

Seriile de eliminare fuseseră create pentru a nu avea douăzeci de concurenți odată pe pistă, magetele nefiind bune la altceva decât să încurce tactica marilor campioni. Dar câteodată în aceste serii se producea o surpriză nedreaptă și sistemul care voia să regularizeze cursa, creia tocmai el o cauză de neregularitate.

Am inventat deci recalificările în care învinșii din serii făceau apel la înfrângerea lor.

Grație acelui ce scrie aceste rânduri s'a putut ca meetingul Marelui Premiu al orașului Paris să aibă o zi în plus, adăugând în programul său Premiul Speranței, care e o cursă de recalificare.

Credeți oare că organizatorii Marelui Premiu știau aceasta? O ignorau aproape complect. Nu-mi trimeteau niciodată invitații și dacă îndrăzneam să le cer, mi le dădeau strâmbând din nas, cu aerul că mă consideră un vechiu ciubucar.

Dar recordul cu soneria?

Inainte de domnia mea, aspirantul la recordul orei sau pe 100 km., pe pistă, de câteori trecea prin fața potoului, primea o indicație vagă- «mai repede!» sau «mai încet!», după cum era în întârziere sau în avans față de tabloul său de mers.

Inovația mea constă în a adăuga pe lângă cronometrorii oficiali încă unul. Dacă tabloul de mers era calculat pentru 30" la tur, de pildă, cronometrorul meu suplimentar, la fiecare 30" făcea să răsune o sonerie electrică, astfel, încât, alergătorul după distanța care îl separa în acel moment de potou, putea să evalueze dintr'o privire, avansul său sau întârzierea sa.

Incă un sistem al cărui inventator a rămas necunoscut! El face astăzi un ultim efort pentru a ieși din umbră și pentru a reclama gloria care o merită...

Această chemare va fi oare auzită?

Știați că...

..Uruguay a ... pentru prima dată spectatorii la campionatul mondial dela Paris, din 1924, pe cele patru laturi ale terenului.

..Negrescu — cel mai bun fundaș al nostru în momentul de față — a debutat la o obscură echipă din Călărași.

..Hitrec, celebrul internațional jugoslav, care a jucat și la noi cu H.A.S.K. a jucat într'un turneu în Anglia, cu echipe amatoare engleze și ziarele britanice au scris că a jucat așa cum specialiștii englezi visează să joace un jucător britanic.

..Faimoasa linie de mijlocași a Spartei din Praga — Cerveni, Kada, Kolenati — cea mai bună linie de mijloc din toate timpurile ale Cehoslovaciei, a jucat 10 ani în permanență în echipa națională. Un record neegalat de nimeni până acum.

..D. Eugen Hațiegan, actualul director al O.R.A.P. a fost mijlocașul centru al Universității din Cluj.

..Roberts — mijlocașul centru al Arsenalului — a fost cel mai bun mijlocaș centru-polițist dela introducerea sistemului WM până azi.

..Politechnica din Timișoara a dat cei mai mulți jucători mari din footballul românesc. Iată câteva nume: Sfera, Sepi, Vasile Chiroiu, Pop Iulian, Gain. Toți aceștia sunt internaționali.

..Cea mai bună apărare imediată a Europei, a fost aceea a squadrei azzura: Combi, Rosetta, Caligaris. Ultimul a murit într'un match de football acum doi ani.

..Bindea jucând cu Ripensia la Budapesta, în match de deschidere la un joc al Italiei, a fost văzut de jucătorii italieni, — în majoritatea lor sud-americani. Părerea tuturor a fost că în forma de atunci, Bindea era de departe cel mai bun extrem dreapta din Europa. De remarcat că în echipa națională a Italiei juca celebrul Guaița.

..Cei mai bu[illegible]entri înaintași continentali [illegible]lor moderne: Langara ([illegible]ndelar (Austria), Rich[illegible]ann (Germania), Braine (Belgia), Hitrecz (Jugoslavia), Nicolas (Franța), Piola (Italia), Bican (Cehoslovacia), Orth (Ungaria), Ted Drake (Anglia), Mac Guloch (Scoția).

D-NA Profesor Cojocaru se va ocupa personal de secția femenină a Atletic Club-ului, urmând a face îmbunătățirile necesare în vederea unei cât mai bune comportări în sezonul ce se anunță. Fostul club al negrilor va face numeroase «achiziții» dintre elevele liceelor din Capitală, în strânsă legătură cu profesoarele respective.

LA CERNAUȚI, ne-a comunicat d. Nichifor Modest, sosit zilele acestea din capitala Bucovinei, se pot organiza crossuri. Totuși, nici gând de crossuri sau antrenamente în aer liber. De sală nici nu mai vorbim.

Ce zice federația despre un eventual cross de propagandă la Cernăuți?

PALAVRE
IN PRAG DE AN NOU...

trecut și 1941...

Să privim evenimentul înciudați? Desigur. Altminteri n'am fi drepți. Căci — ia spune, domnule — de câte ori n'ai privit, d-ta, înciudat cum trecea tramvaiul? Și asta numai pentrucă dacă „dumnealui", tramvaiul, ar mai fi întârziat puțin, așa cum ai întârziat d-ta, l-ai fi prins și astfel nu întârziai dela slujbă.

Este? Păi dacă este, întreabă-mă dragă, ce „zefiruri de Decembrie" mi-au mângâiat „scăfârlia", făcându-mă să compar anul 1941 cu un tramvaiu.

Foarte simplu: în tramvaiu se înghesuiesc pasagerii; în „1941", evenimentele... Și încă ce evenimente!... Războaie, ploi, incendii, o piesă de Victor Eftimiu și iarna. Da, dom'le, cum vă place iarna. A venit anul ăsta când n'o aștepta nimeni. Și — fiindcă nu era... cartelată — a venit în cantități... „suficiente".

Ba încă prea... „suficiente".

D'aia îi spunea mai zilele trecute „nea Nițu" — conducătorul „Gloriei" — lui Flamaropol, fostul său „elev":

— Mă Mișule, la mine'n curte, se simte iarna mai mult decât la tine.

— Fugi, că vrei să mă duci..

— Parol.

— Păi, cum naiba, bre nea Nițule, că doar stăm unul lângă altul și... nu te-o fi avut Dumnezeu mai „în grijă", decât pe mine!...

— Nu, dragă, dar... curtea mai largă cu 4 metri.

Flamaropol a înghițit în sec...

Eu, în plin (căci eram la „Gambrinus" când am auzit „chestia").

PYKOMAR

INTRE FUNDAL ȘI FOTOLIU DE ORCHESTRA

Anul teatral 1941 a fost net superior celui precedent — e unanim recunoscut de toată lumea.

Variația de spectacole, năzuințele actorilor către frumos, contribuția marelui public la succesul acestor spectacole sunt lucruri elocvente care au ilustrat în chip plăcut un an teatral în plină evoluție.

Nu exagerăm întru nimic când afirmăm că teatrul a fost anul acesta o unealtă prețioasă la opera de educație a maselor, integrându-se perfect în angrenajul solidarității naționale.

Ne-am gândit că cei mai în măsură a caracteriza activitatea desfășurată ar fi însuși actorii noștri, cărora ne-am adresat în acest sens.

Și iată părerile celor mai autorizați:

C. Tănase

Directorul companiei Cărăbuș, ne-a declarat între altele:

Indiscutabil, am avut un an teatral foarte bun. In împrejurările excepționale de azi teatrul are misiunea sa bine definită. Compania mea a mers bine și am avut ocazia să mă conving încăodată de simpatia publicului. Publicul a venit mai mult ca oricând la teatru și reține un lucru interesant — prețul biletelor e singurul lucru care nu s'a scumpit, acum când cu 150 lei prețul unui stal — nu poți lua aici un aperitiv.

Eu personal sunt mulțumit de activitatea mea, iar pentru anul viitor sper să fiu și mai satisfăcut. Pentru primele zile a lui Ianuarie preegătesc noua premieră «Noroc Tănase» a cărui titlu cred că spune destul».

Adăugăm că într'adevăr activitatea simpaticului director al Cărăbușului a fost dintre cele mai prodigioase, lucru pentru care a fost răsplătit zilele trecute conferindu-i-se «Serviciul Credincios» de către însussi d. prof. Mihai Antonescu președintele consiliului de miniștri.

Maria Filoti

Apreciata directoare a Teatrului din Sărindar ne-a făcut această declarație destul de elocventă:

«La sfârșit de an, sunt cu inima plină de mulțumire pentru realizările artistice de anul trecut și cu sufletul plin de nădejdi pentru anul care vine».

Lya Crăciunescu

Drăgălașa noastră cântăreață — interpreta cea mai reprezentativă a muzicei distractive — e la fel de satisfăcută de activitatea sa din anul trecut la posturle noastre de radio.

— «Sunt pur și simplu amorezată de muzică și nu mă interesează atât materialicește cât pentru pasiunea ce o simt pentru artă. Am reușit să ajung până aci grație muncei mele fără a primi vreun sprijin dela cineva.

Satisfacția mea e cu atât mai mare deci acum când îmi văd munca mea încununată cu succes. In special în anul ce a trecut am avut o activitate destul de prosperă de care sunt mulțumită.

Liliana Delescu

Drăgălașa și apreciata noastră compozitoare are numai păreri frumoase despre activitatea artistică din anul trecut și cuvinte elogioase despre muzica noastră ușoară.

Liliana Delescu, care este indis

LILIANA DELESCU

tabil revelația muzicală a anului 1941 e satisfăcută de activitatea desfășurată de ea și ne anunță lucruri revelatorii pentru noul an.

«La 10 Ianuarie 1942 merg la Viena pentru a semna contractul cu editorii operetei mele — a cărui nume va fi cunoscut după aceia. Sunt fericită că primul meu contact cu publicul care a fost prilejuit de prezentarea muzicală dela teatrul Comedia a fost dintre cele mai plăcute și îi asigur că și în anul viitor le voiu satsface plăcerile.

Eugenia Zaharia

Sunt mulțumită de activitatea desfășurată la teatrul nostru pe care l-aș dori cât mai frumos și mai accesibil publicului nostru. Am avut un an frumos și destul de bogat, care a satisfăcut pe toată lumea.

ACHILLE ALEX.

OAMENI CU ARIPI
schiță fantezistă

Trecuseră câteva milenii din anul în care lumea se încrâncenase într'un alt războiu mondial. Acum, pacea domnea din nou pe întreg pământul.

E drept că, în ultimul timp, avusese loc un mic diferend cu planeta Marte din cauza unei zone de influență în Calea Lactee, dar, după un schimb de obuze interplanetare, diplomații celor două lumi au aplanat conflictul. La rezultatul fericit al negocierilor contribuise, în mare măsură, decanul diplomaților pământeni, un om cu o bogată experiență căpătată în decursul celor 1.200 de ani ai săi, căci — bine înțeles — problema longevității omului fusese rezolvată de multă vreme.

Vestea aplanării conflictului a fost imediat lansată printr'un fluid special creierilor abonaților gazetelor mintale și a produs o mare ubcurie până în cele mai îndepărtate colțuri ale universului.

Toate orașele grădini au fost luminate cu radium în seara acelei zile, iar demnitarii Statului Universal au luat parte la copioase banchete unde s'au servit acele minunate pilule care, înghițindu-le, îți dau impresia că ai savurat un mușchiu cu cartofi, o friptură de pui sau orice altă mâncare fină. Ca întotdeauna, au fost și oaspeți prea gurmanzi care, mâncând un număr prea mare de comprimate culinare, au murit din cauza indigestiei. Dar acesta nu-i decât un simplu amănunt!

Se părea, deci, că nici-un nour nu va mai întuneca fericirea care cuprinsese întreg universul dar nu tot acesta era și părerea ConsiliuluiInțelepților Metropolei care se întrunise a doua zi, în secret, într'o cameră blindată, la 30 de metri sub pământ ca să se ferească de indiscreția diavolilor de reporteri ai serviciului de audiție și televiziune de lungă distanță. Ordinul de zi era extrem de important. Trebuia să se ia în discuție un raport particular alarmist al Academiei Rasei care avea în fruntea sa pe cei mai mari savanți din unievrs. Acești iluștri pontifi ai științei făcuseră o constatare înfricoșătoare, anume, că progresul enorm și neîncetat al mașinismului, mai ales în domeniul aeronautic, desobișnuise, de multă vreme, pe oameni să mai meargă pe jos. Tuturor copiilor li se aplica în spate o pereche de aripi acționate de un mic motor. Așa dar, oamenii nu mai învățau să meargă ci să sboare întocmai ca păsările.

Distanța New-York—Peking devenise, acum, un salt de purice. Puteai, de exemplu, să iei micul dejun în California, prânzul în Australia și desertul în Madagascar. Toată ziua aerul era străbătut de familiile plecate în vizită. Cei mai leneși aveau la dispoziție imense și confortabile pacheboturi aeriene care făceau ocolul lumii numai în 80 de minute.

Era măreț progresul omenirii!

Avea, însă, urmări deplorabile acest progres!

Căci după cum discutau savanții din ConsiliulInțelepților, în virtutea principiului extern că funcțiunea creiază organul, omul, detronând pasărea, luând particularitățile acesteia și ignorând propriile sale mijloace de deplasare, ajunsese să nu mai poată merge pe pământ.

Picioarele, pe măsură ce generațiile se succedau, n'au mai folosit la nimic și, urmând legea imuabilă a eredității, deveniseră foarte subțiri și fragile. Pe scurt, noua omenire, prin atrofierea picioarelor, tindea către degenerescența fizică din cauză că abuzase de un element care nu era al său.

Soluția care consta în limitarea rațională a sborului individual și colectiv era bună dar venea prea târziu fiindcă răul se generalizase și pătrunsese adânc. Era imposibil să se mai găsească măcar un individ conform vechiului tip uman.

Nu mai exista!

ConsiliulInțelepților a organizat, atunci, concursuri de atletism dar rezultatul a fost deplorabil. Acei care voiau numai să încerce s'alerge cădeau după câțiva pași, atât de fragile deveniseră picioarele lor. Un japonez care a reușit să parcurgă 800 de metri înainte de a cădea mort de oboseală, a fost considerat erou mondial și i s'a înălțat o statue de aur masiv în piața principală din Metropolis.

Omenirea întreagă implora pe savanți să caute fără încetare soluția care ar fi adus mântuirea rasei. Savanții au lucrat zi și noapte dar totul a fost în zadar. Știința trebuia să se plece și ea în fața destinului omenirii.

Fără îndoială, urmând evoluția organică normală, rasa umană ar fi ajuns să-și vadă, în scurt timp, groaznica decadență fizică, dacă, într'o bună zi, un curajos explorator, sburând din banchiză în banchiză, n'ar fi avut norocul să descopere aici un trib de ființe ciudate care, la adăpostul uriașelor ziduri de ghiață, trăiseră, în decursul secolelor, într'o stare de primitivism, pescuind și vânând, fără să știe măcar de vreuna din marile transformări ale lumii.

De neuitat a fost ziua în care omenirea întreagă a auzit, prin giganticele difuzoare din Metropolis, că pentru începutul noului an îi va fi rezervată o surpriză senzațională aici, în capitala lumii.

In ziua aceia cerul era cenușiu și posomorât. Ploaia amenința să înceapă dar superpurificatoarele atmosferice intrară în acțiune și, imediat, pe cerul curățat într'o clipă, soarele începu să reverse aburi aurii de lumină.

Din zorii zilei începuseră să vină, cu ajutorul aripilor, numeroși albi, galbeni, piei-roșii, negri și mulatri. Naveme stratosferice aduceau fără încetare, mii de curioși, pe înaltele terase care dominau imensul stadion din Metropolis. Au venit cu această ocazie și locuitorii din cele mai îndepărtate orășele cu demodatele lor autobuze aeriene care făceau doar 1500 km. pe oră.

Până la amiază strânsese pe stadion sute și sute de mii de spectatori care fremătau de nerăbdare ca și cei rămași acasă lângă aparatele lor de televiziune.

Deodată, sunete de trompetă isbucniră spintecând freamătul mulțimii și anunțând sosirea președintelui Consiliului Înțelepților care se așeză în fotoliul său din tribuna de onoare. Mulțimea privea cu respect pe venerabilul conducător a cărui barbă albă atingea aproape pământul. Cei mai mulți îi dădeau 1500 de ani dar nimeni nu știa exact numărul curelor de întinerire care permiseseră președintelui să înfrunte atâtea secole.

Bătrânul ridică mâna dreaptă în semn de deschidere a programului și o mare liniște se așternu peste stadion.

Imediat au apărut pe pistă atleții, — relativ atleți — căci, deși erau bine proporționați până la mijloc, picioarele lor erau pipernicite, diforme, istovite înainte de vreme, așa că ei nu puteau înainta decât după eforturi supraomenești. Proba de 500 metri pe care trebuiau s'o dispute s'a desfășurat lamentabil. Un singur concurent a terminat cursa și apoi s'a prăbușit inert. Ceilalți, care își păstraseră aripile, auzind mulțimea strigând și fluerând au sburat de pe stadion ca să nu se mai expună nemulțumirii publicului.

Acesta devenea din ce în ce mai nerăbdător, probabil, fiindcă înțelesese ce surpriză i se pregătea și, deodată, tot stadionul începu să strige într'un singur glas:

— „Omul!... Omul!

Amenința lumea cu o revoltă? Uniformele cenușii ale brigăzilor sburătoare din serviciul ordinei formară imediat cordoane care să potolească eventuala răscoală.

Trompetele oficiale au sunat însă din nou și fiecare spectator a înțeles că a sosit momentul așteptat. Sgomotul infernal se transformă, ca prin farmec, într'o liniște adâncă plină de emoție și spaimă. Sute de mii de priviri se pironiseră pe o monumentală poartă aurită care se deschidea încet spre arena de nisip fin. Și... *omul* apăru, gol până la mijloc, în lumina blondă a soarelui.

Era înalt, măreț, cu un fizic armonios. A privit — mirat — lumea, a salutat cu un gest nobil ca al atleților depe stadioanele din antichitate și, la un moment dat, a pornit pe pistă.

Cu un fuleu minunat și rapid, cu coatele pe lângă corp, atletul necunoscut alerga fără vreun efort vizibil. Picioarele sale goale păreau că deabia ating pământul.

Toată frumusețea clasică și pură a rasei strălucea în acest om impunător prin forța sa fizică atât de bine echilibrată.

Demonstrația depe stadionul din Metropolis era simplă, într'adevăr, dar prezența acestei ființe sănătoase cu un trup viguros, bine format, îi dădea un aer de grandioasă sărbătoare.

Lumea, care uitase de mult frigurile stadionului, după ce a stat un moment mută de admirație, a început să aplaude frenetic pe cel depe pistă, iar când imensele table de afișaj au arătat că atletul necunoscut acoperise cu piciorul, da, cu piciorul formidabila distanță de 5.000 metri într'un timp și mai formidabil de 14 minute, 48 secunde și 2/5, aplauzele se transmară în delir.

Unii plângeau de emoție, alții se îmbrățișau de bucurie, căci imediat s'a anunțat că atletul nu este un specimen unic ci face parte dintr'o familie destul de numeroasă. Această familie de oameni normali a fost aleasă ca celula inițială care trebuia să regenereze rasa umană.

Din această zi memorabilă omenirea a înțeles, în sfârșit, că trebuie să se întoarcă la cultivarea forței publice,

S. BONIFACIU